

‘βροντᾶν δ’ οὐκ ἐμὸν ἀλλὰ Διός.’ (Callim. fr. 490) □
 ἄμα γὰρ αὐτοῦ δοκεῖ καὶ τὴν προαίρεσιν ἀποφαίνειν καλὴν
 μιμούμενος καὶ τὴν δύναμιν ἀνέφικτον ἠττώμενος. ἐν μὲν
 οὖν ταῖς ἐξομοιώσεσι τοιαῦται τινές εἰσιν αἱ τοῦ κόλακος δια-
 φοραὶ πρὸς τὸν φίλον. 5

11. Ἐπεὶ δ’ ὥσπερ εἴρηται καὶ τὸ τῆς ἡδονῆς κοινόν ἐστι
 (χαίρει γὰρ οὐχ ἠττον τοῖς φίλοις ὁ χρηστός ἢ τοῖς κόλαξιν
 ὁ φαῦλος), φέρε καὶ τοῦτο διορίσωμεν. ἔστι δὲ διορισμὸς ἢ
 πρὸς τὸ τέλος ἀναφορὰ τῆς ἡδονῆς. σκόπει δ’ οὕτως. ἔνεστι
 μὲν πού τῳ μύρῳ τὸ εὐῶδες, ἔνεστι δ’ ἀντιδότῳ. διαφέρει E
 δ’ ὅτι τοῦτο μὲν πρὸς ἡδονὴν καὶ πρὸς οὐδὲν ἕτερον γέγονεν, 11 □
 <ἐν> ἐκείνῳ δὲ τὸ καθαῖρον ἢ τὸ θερμαῖνον ἢ τὸ σαρκουῖν
 τῆς δυνάμεως ἄλλως εὐῶδές ἐστι. πάλιν οἱ γραφεῖς ἀνθηρὰ
 χρώματα καὶ βάμματα μιγνύουσιν, ἔστι δὲ καὶ τῶν ἰατρικῶν
 φαρμάκων ἔνια τὴν ὄψιν ἀνθηρὰ καὶ τὴν χροῖαν οὐκ ἀπάν- 15
 θρωπον ἔχοντα. τί τοίνυν διαφέρει; ἢ δῆλον ὅτι τῳ τέλει τῆς
 χρείας διακρινοῦμεν. οὐκοῦν ὁμοίως αἱ μὲν τῶν φίλων χάριτες
 ἐπὶ καλῷ τινι καὶ ὠφελίμῳ τὸ εὐφραῖνον ὥσπερ ἐπανθοῦν
 ἔχουσιν, ἔστι δ’ ὅτε καὶ παιδιᾶ καὶ τραπέξῃ καὶ οἴνῳ καὶ νῆ
 Δία γέλωτι καὶ φλυάρῳ πρὸς ἀλλήλους οἶον ἡδύσμασιν ἐχρή- F
 σαντο τῶν καλῶν καὶ σπουδαίων. πρὸς ὃ δὴ καὶ λέλεκται 21
 τό (A 643)

‘μύθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες’
 καὶ τό (δ 178)

‘οὐδέ κεν ἄλλο

25

ἄμμε διέκρινεν φιλέοντέ τε τερπομένῳ τε’.

τοῦ δὲ κόλακος τοῦτ’ ἔργον ἐστὶ καὶ τέλος, αἰεὶ τινα παιδιὰν 55 □
 ἢ πρᾶξιν ἢ λόγον ἐφ’ ἡδονῆ καὶ πρὸς ἡδονὴν ὀψοποιεῖν καὶ □